

Érezd a hevét...

SPARK
szikra

Elementálok 2. könyv

„Varázslat, feszültség és elegendő fordulat,
hogy hajnalhasadtáig olvass!”
– Erica O’Rourke, a Torn-trilógia szerzője

fine
selection

BRIGID KEMMERER

BRIGID KEMMERER

SPARK

s z i k r a

Elementálok 2. könyv

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Jonathannak, Nicholasnak és a kicsi Sam babának:
mindennap mindegyikötökért köszönetet mondok
a szerencsecsillagomnak.*

1. FEJEZET

GABRIEL MERRICK A TENYERÉN HEVERŐ száraz falevelet bűvölte, hogy gyulladjon meg.

Ám a levél nem volt hajlandó erre.

A zsebében volt az öngyújtó, de azt mindig csalásnak érezte. Meg kellene tudnia gyújtani valamit, ami ennyire kiszáradt! Az átkozott falevél még múlt télen beszorult az ablaküvege sarkába, most pedig láthatóan egyedül az érdekelte, hogy a matekkönyvére libegjen.

Komolyan készen állt előkapni az öngyújtóját.

A hálószoza falán kopogás hallatszott.

– Fekete! – kiáltotta. Nicky mindig tovább aludt nála, és azért kopogott át a falon, hogy megkérdezze, milyen színű ruhát vett fel. Ha nem tette volna, akkor még a végén egyforma holmikban lettek volna.

Gabriel visszanézett a levélre – ami nem is volt más, mint egy száraz falevél. Semmi nyoma benne az erőnek. A fal mögül az elektromosság dalolt neki. Az íróasztalán álló lámpában érezte az izzószálat. Még a felhőkön átfurakodó vékonyka napsugarak is hordozták

nyomokban az elemét. Ha jelen volt az erő, Gabriel beszélni tudott hozzá, megkérhette, hogy hajoljon meg az akarata előtt.

De ha nem volt jelen az erő, semmit sem tehetett.

Kivágódott az ajtaja. Nick állt ott egy zöld kapucnis pulcsiban és khakiszínű térdnadrágban. Az egyik pomponlány megkérdezte egyszer Gabrielt, nem olyan-e, ha ikertestvére van az embernek, mintha folyton tükörbe nézne. Gabriel pedig visszakérdezett, pomponlánynak lenni nem olyan-e, mintha az ember folyton idióta lenne – bár a kérdés tényleg jogos volt. Gabrielnek ugyanolyan sötét haja és ugyanolyan kék szeme volt, mint Nicknek, és ugyanúgy néhány szeplő tarkította az arcát, mint a testvéréét.

Csak épp Nick most mankóra támaszkodva járt – a bal lábán egy térdmrevítő virított. Ez volt az egyetlen egyértelmű különbség közöttük: a nemrég eltört láb.

Gabriel levette róla a tekintetét:

– Szia!

– Mit csinálsz?

Gabriel az asztala alatti szemetesbe pöccintette a levelet.

– Semmit. Készen állsz?

– Az a matekkönyved?

– Aha. Csak megnéztem még egyszer, hogy a jó házi feladatot adtam-e oda neked.

Gabriel mindig nekigyürkőzött a matekleckéjének – aztán átadta Nicknek, hogy ő *rendesen* befejezze. A matematika valahol az ötödik osztály környékén idegen nyelvvé vált Gabriel számára. Küszködött, és jó ha hármasokat szerzett, míg az ikertestvére tele volt ötösökkel. Ám amikor hetedikes korukban a szülei meghaltak, Gabriel majdnem megbukott matekból. Nick falazni kezdett neki, és ez azóta is így maradt.

Nem mintha nagy kihívás lett volna. A matematika Nicknek olyan volt, mint a légzés. Másodéves differenciál- és integrálszámításra járt, és már az egyetemre szerzett krediteket. Gabriel még mindig a tizenegyedikeseikkel járt matekra.

És a könyökén jött ki.

Gabriel becsapta a könyvet, és behajította a hátizsákjába. Szeme megint a térdmerevítőn állapotodott meg. Két nappal ezelőtt az iker-testvére lába három helyen eltört.

– Ugye nem kell egész nap a holmidat cipelnem?

A hangja élesen csengett, nyoma sem volt benne a könnyed élcelődésnek, aminek szánta. Nick a szokásos módon reagált: ugyanígy.

– Ha sírni fogsz miatta, akkor nem. – A lépcső felé fordult, és gúnyos, fals, emelt hangon folytatta: – Én vagyok az iskola sport hőse, de lehetetlen egy pár könyvvel többet vinnem...

– Csak így tovább – kiáltott Gabriel, miközben a vállára dobta a hátizsákját és a testvére után indult –, majd lelélek a lépcsőn.

Aztán mégis tétovázva megállt az ajtóban, és hallgatta Nick akadozó lépteit, ahogy a lépcsőn ereszkedik lefelé, és a korlát nyikorogását a súlya alatt.

Gabriel tudta, hogy segítenie kellene. Talán még át is kellene vennie annak a mankónak a helyét! Nick legalábbis *erre* is képes lenne az ő kedvéért.

Mégsem tudta kikényszeríteni magát az ajtón.

Ez a törött láb az ő hibája volt. Hála Istennek Nick képes volt arra, hogy erőt merítsen a levegőből, ez az elem pedig bőségesen rendelkezésükre állt. A hét végére valószínűleg már sántítani sem fog.

Akkor pedig Gabrielnek nem kell már a saját rossz ítélete bizonyítékát néznie.

A testvéreivel együtt mindig céltábla volt az elementál képességei miatt. Mivel igazi elementálok voltak, elvileg meg kellett volna halniuk, amint kifejlődött az erejük. Szerencsére a szülei egyezséget kötöttek a város gyengébb elementáljaival.

És ez az egyezés a szülei halálához vezetett.

Legidősebb testvérük, Michael, képes volt arra, hogy fenntartsa az egyezséget – egészen néhány héttel ezelőttig, amikor Tyler és Seth, két másik elementálkölyök a városból, megtámadta Christ. Események lavinája indult meg ezzel, ami végül ahhoz vezetett, hogy megjelent a városban egy Őrző, azzal a céllal, hogy végleg elintézzze a Merrick fivéreket.

Ráadásul majdnem sikerrel is járt. A szalagavató után megtámadta őket.

Egyetlen módon tudtak csak ellenállni, és meg is kísérelték. Azonban Gabriel arra sarkallta ikertestvérét, hogy erős vihart gerjessen. Még több erőért könyörgött. Amikor Nick elesett, a baleset gyakorlatilag szétzúzta a lábát – ha nem igazi elementálok lennének, egészen biztosan meg kellett volna műteni.

Azon az éjjelen Gabriel képtelen volt megvédeni. Az Őrző elrabolta Nicket és Christ, és fogságban tartotta őket.

Becca és Hunter talált rájuk. Gabriel viszont semmire sem volt képes. Tehetetlen és féktelen volt, mint mindig.

Most viszont biztonságban voltak, és a dolgok visszatértek a normális kerékvágásba. Nick megint a régi volt. *Az élet szép. Ne is törődj vele! Semmi értelme a panaszkodásnak!* Egyetlen szót sem szólt a futballpályán történekről.

Ami Gabrielt illeti, nem is volt szükség erre.

Akárcsak a matematikával kapcsolatban, Nick már megszokta, hogy az ikertestvére kész kudarc.

Gabriel bekanyarodott Becca Chandlerék utcájába, és a visszapillantó tükörben az öccsére nézett. Chris a hüvelykujja körmét rágta, és az ablaknak támaszkodott.

– Ideges vagy? – kérdezte Gabriel.

Chris levette a tekintetét az ablakról, és Gabrielre meredt.

– Nem.

Nick feljűk fordult az ülésén:

– Mindenképp nyisd ki neki az ajtót! A lányok zabálják az ilyesmit!

– Á! – vetette ellen Gabriel. – Vedd lazára! Dolgoztasd meg...

– Az Isten szerelmére! – bukott ki Chrisból. – Csak most, konkrétan *tegnap* szakított Hunterrel, úgyhogy ez most nem olyan! Oké?

Jó ég, mennyire felhúzta magát itt valaki! Gabriel megint hátrapillantott.

– De téged kért meg, hogy vidd el!

Chris megint kinézett az ablakon:

– Én ajánlottam fel.

Nick az ikertestvére felé fordította a fejét:

– Nagyon ideges – suttozta.

Gabriel mosolyogva fordult be Beccáék házához:

– Nagyon.

– *Befognátok* végre mind a ketten?

Becca a lépcsőn ülve várta őket. Karját a térde köré fonta, kezét behúzta gyapjúpulóvere ujjába. Sötét haja hosszan omlott a hátára.

– Úgy tűnik, eléggé ki van borulva – jegyezte meg Nick.

Valóban úgy tűnt. Sötét tekintettel, karikás szemekkel, vállait összehúzza ült ott. Vagy talán csak egyszerűen fázott. Gabriel nem volt túl jó az érzelmek értelmezésében.

A lány arca felderült, amikor meglátta őket. A kocsihoz szaladt, és kis híján hamarabb odaért, mint hogy Chrisnek ideje lett volna kiugrani, hogy kinyissa neki az ajtót.

A lány megtorpant előtte. Orcáin halványrózsaszín pír jelent meg.

– Szia! – mondta, és a füle mögé igazított egy hajtincset.

– Szia! – viszonzotta Chris lágy, halk hangon.

Utána csak álltak ott, és egy hang sem jött ki a torkukon.

Gabriel a dudára csapott.

Erre szétrebbentek. Amikor beszálltak a kocsiába, Chris vállon bók-szolta a bátyját.

Becca bekapcsolta a biztonsági övét:

– Örülök, hogy mind itt vagytok.

Hangja tele volt aggodalommal. Nicknek tehát igaza volt.

Chris a lány felé fordult:

– Jól vagy?

Becca megrázta a fejét.

– Apám telefonált. Látni akar. Ma este.

Egyikük sem szólalt meg, így Becca szavai sokáig lebegtek körülöttük a meleg utastérben.

Apja elementál Őrző volt, akit azért küldtek, hogy pusztítsa el mindannyiukat.

Miután sikeresen megmenekültek, és két napig semmit sem hal-lottak felőle, mindannyian azt gondolták, talán megint lelépett, épp-úgy, mint amikor Becca tizenegy éves volt.

Chris mély levegőt vett, és óvatosan megkérdezte:

– Akarsz találkozni vele?

Gabriel a visszapillantó tükörben a lányra pillantott. Becca szinte beleprézelte magát az ajtóba, és közben bámult kifelé az ablakon.

– Azt akarom, hogy tűnjön el a pokolba innen!

Chris még mindig őt bámulta.

– Ő az apád! – Szünetet tartott. – Biztos vagy benne?

– Lehet, hogy hozzájárult a „létrejöttömhöz”, de az az ember nem az *apám!*

– Látni akarom! – mondta Gabriel. A válla már most is megfeszült. A lány tétovázott.

– Várj... El akarsz jönni velem?

– Aha. Tartozom neki egy pár szívességgel.

– *Mi* tartozunk neki – helyesbített Nick. Az ő hangjában is hév bujkált.

– Mondta, miért akar látni? – kérdezte Chris.

– Azt mondta, segíteni akar nekünk. Hogy újabb Őrzőt küldenek, ha nem jelenti, hogy titeket... hát...

– Megöltek – Gabriel kitette az indexet Beccáék utcájának végén.

A lány nyelt egyet:

– Aha. Hé, légyszi fordulj balra! Fel kell vennünk Quintt.

Gabriel megint rápillantott. Nem rajongott Becca legjobb barát-nőjéért, sőt a legkevésbé sem vágyott arra, hogy felvegye – különösen akkor, amikor ennyi megbeszélnivalójuk lett volna.

– Még valakit? – kérdezte Gabriel. – Vegyem fel Huntert is?

Becca habozott, és Chrisre sandított:

– Sajnálom... Meg kellett volna kérdeznem...

– Remek – mondta Chris, Gabriel pedig érezte az öccse tekintetét a visszapillantó tükrön át. – Biztos vagyok benne, hogy nem szándékosan ekkora barom!

Gabriel rá sem hederített:

– Mikor ma este? Azt is mondta, hol?

– Az Annapolis Mallban. Nyolckor. A stoptáblánál fordulj jobbra! A háztömb végén lakik.

– A plázában akar találkozni? – hitetlenkedett Nick.

– Az éttermeknél – pontosított Becca. – Megmondtam neki, hogy kizárólag a nyilvánosság előtt vagyok hajlandó találkozni vele.

– Nagyszerű – jegyezte meg Gabriel. – Így többen kerülnek majd a tűzvonalba.

– Szerintetek hiba volt a plázát választani? – kérdezte Becca.

Gabriel vállat vont. Múlt héten a lány apja nem habozott hétköznapi embereket is veszélybe sodorni.

Ám tényleg számított ez valamit?

Megálltak az út szélén, Quinn pedig feltépte az ajtót, és szinte bezuhant rajta. Szőke haja a dzsekijébe gabalyodott, hátizsákját pedig csak félig cipzárta be, így a könyvei a kocsipadlójára szóródtak, még mielőtt becsapta volna az ajtót.

– Jézusom, indulj már! – csapott a vezetőülés háttámlájára. – Istenem, de utálok az anyámat!

Quinn rémesen túldramatizált mindent. Gabriel visszakanyarodott az útra, de szándékosan olyan lassan haladt, amennyire csak tudott.

Nick a válla fölött hátrapillantott Quinnre.

– Minden rendben van?

Quinn visszatömte a könyveit a hátizsákjába, és berántotta a cipzárt.

– A sátánnal élek együtt! Mikor rendeződik a helyzet a kocsival, Bex? Nem bírom tovább! Nick még mindig hátrafelé nézett:

– Vihetünk mindig mi az iskolába, ha akarod.

Quinn abbahagyta a küzdelmet a holmijával, és felnézett a fiúra.

– Tényleg?

– Imádnánk – kajánkodott Gabriel, nyomatékosítva megjegyzése szarkasztikus élet. – Hordhatnánk a fél tizenegyedikes évfolyamot.

– Ugyan mi ütött beléd? – kérdezte Chris.

– Ne aggódj! – nyugtatgatta Quinn. – Így is tudom, mekkora seggfej.

– Én is szeretlek – viszonzta Gabriel.

Nick viszont csak vigyorgott:

– Meg tudsz különböztetni bennünket?

– Kérlek! Ha te beszélsz, abban nincs semmi kihívás.

Megint beleöklözött a vezetőülés háttámlájába.

Gabriel mérgesen hátrameredt rá:

– Hány éves vagy? Hat?

– Ó, nem szereted? És ezzel mi a helyzet?

Megnyalta az ujját, és bedugta a fiú fülébe.

Gabriel Quinn kezére csapott. Sohasem bántott lányt, de Quinnnek jó esélye volt arra, hogy ő legyen az első.

Becca nevetett:

– Quinn-nek két fiútestvére van.

– Ismerek minden módszert, amivel fiúkat lehet bosszantani – mondta Quinn.

Gabriel felhorkant:

– Efelől semmi kétségem sincs.

2. FEJEZET

A NAP TÖRIVEL ÉS ANGOLLAL KEZDŐDÖTT. Két tantárgy, ami egyáltalán nem tudta tűzbe hozni Gabrielt. Egyre csak Becca apjára gondolt: ahogy majd ott fognak ülni vele a pláza éttermeinél, és beszélgetnek.

A lány apja most állítólag segíteni akart nekik. Jaj, hát persze!

A szalagavató nem az első alkalom volt, hogy az Őrző az életükre tört. Gabriel jól emlékezett még a robbanásra, ami lerombolta az iskolától két háztömbnyire fekvő hidat – és majdnem megölte őt magát is. A tűz nem ártott neki, de a betonon landolni nem volt leányálom.

Azt sem feledhette, ahogy az Őrző megtámadta őket a futballpályán. Ahogy magával ragadta Nicket, a törött lábával.

És azt sem, hogy képtelen volt segíteni neki.

A ceruza megreccsent a kezében.

A foszforeszkáló lámpák pislogni, surrogni kezdtek, a tanárnő pedig félbehagyta az előadását, és felpillantott.

Gabriel mély levegőt vett. Fékeznie kell magát, mielőtt felgyújtja az egész iskolát.

Chrisnek és Nicknek szerencséje volt. Chris hordhatott magánál egy üveg vizet, és így mindig közel lehetett az eleméhez. Nick pedig – a pokolba is, a levegő mindenütt jelen van! Neki nehezebb lenne megúsznia ugyanezt. Még Michael is azzal töltötte a napjait, hogy a koszban játszadozott: tökéletes dolog egy földelementál számára.

Természetes energia mindenütt – de ez az energia gyenge. Szabályozott. Szűrt napfény, elektromos vezetékek gumi- és műanyagrétegek mögé rejtve. Csak még jobban vágyakozott utána. De hát mégsem járkalhat mondjuk egy gyertyával a kezében!

Harmadik óra: matek. Gabriel érezte, hogy megfeszül a válla, ahogy a terem felé haladt. A szikár matektanár, Mr. Riley nem volt még az asztalánál, de Gabriel máris bedobta a házi feladatát az e célra szánt kosárba, és indult a harmadik hely felé a padsorában. Általában azzal töltötte az órát, hogy megpróbálja megúszni, hogy felszólítsák. Tizedikeseknek meghirdetett óra volt, de szerencsére egy buzgómócsing kiscsaj mellett ült, aki jóformán minden kérdésre tudta a választ és folyton jelentkezett. Gabriel kivette a könyvét a táskájából, de az egyetlen ceruzájának már az angolórán kitorzta a hegyét.

Nem mintha számított volna. Ugyan mihez fogna itt – firkálgatna?

Taylor Morrissey, még egy itt ragadt végzős ült előtte a székre feltett lábbal. Vállára omló szőke hajzuhataga tökéletesen kiemelte a melleit. A szoknyája olyan rövid volt, hogy kis híján fellobbant körülötte a pad. Gabriel szemmagasságban volt úgy nagyjából mindennel.

Tudta, hogy a lány bármelyik fiúnak bemutatná ugyanezt a műsort, mégis nehéz volt levenni a szemét a látványról.

– Szia, Taylor!

– Mész ezen a héten kosarazni?

– Hát nem megyek mindig? – Gabriel egyedül a sportban jeleskedett: a sport volt az egyetlen ok, amiért egyáltalán törődött az iskolával. Ha kitombolhatta magát, az legalább kikapcsolta – levezethette az energiát, ami egyébként más módot talált volna arra, hogy égjen.

Taylor előrehajolt, kezét a térdén nyugtatta, és teljes belátást biztosított a blúzába.

– A többi csajjal ki akarunk találni valami különlegeset a végzősöknek idén – közölte szempillarebegtetve. – Van valami ötleted?

Gabriel általában egész nap képes volt erre az évődésre. Most viszont máris fáradt volt a tervezgetéstől, hogyan fogják elintézni Becca apját, így nem volt kedve játszadozni.

– Biztos vagyok benne, hogy kigondoltok valamit.

A lány enyhén összevonta a szemöldökét, majd meglibbentette a haját.

– Heather szülei elutaznak a hétvégére, és szeretnénk egy kis bulit csapni az edzés után. Ott van az a jacuzzi, és kezd épp elég hűvös lenni ahhoz, hogy a tűzvermet is begyűjtsek...

Tűz.

A gondolat sokkal vonzóbb volt, mint bármi, amivel Taylor szolgálhatott.

– Benne vagyok! – biztosította Gabriel.

A lány most elmosolyodott, de volt a mosolyában valami vad – mint amikor a macska mosolyog a csapdába esett égerre.

– Talán... – kezdte, de aztán elhallgatott és oldalra pillantott. Hangja élesebb lett. – Nem bánod, ha...

Gabriel jobb oldalra pillantott. A mellettük ülő tizedikes lány visszarántotta a tekintetét a papírára, és teljesen elpirult.

– Bocs!

– Jajistenem – hadarta Taylor. – Fullra bámult! Micsoda zakkant lesbikus!

Hegyes cipősarkok kopogtak végig a folyosón, és egy kosztümös, magas nő rontott be az ajtón, a tanári asztalra vetve az aktatáskáját. Sötét haját szoros kontyba fűzte – és ez egyáltalán nem tette barát-ságossá az arckifejezését.

– Bocsánat, mindenki – szólalt meg. – Mrs. Anderson vagyok, és ma Mr. Riley-t helyettesítem. Ez az iskola kész labirintus... – Tekintete Tayloron állapodott meg, aki gyakorlatilag felfeküdt a padra. – Talán mindannyian elfoglalhatnánk a helyünket?

Taylor sóhajtva lemászott a padról, és színpadiasan a helyére csusszant.

Gabriel is elhelyezkedett. Legalább majd filmet néznek, vagy lyukasórájuk lesz, vagy ilyesmi.

– Mivel Mr. Riley édesanyja beteg, lehet, hogy sokáig fogom őt helyettesíteni, úgyhogy ha lyukasórában reménykedtek...

Most Gabrielen volt a sor, hogy felsóhajtson.

– Azt hiszem, röpdolgozattal kezdjük – mondta Mrs. Anderson. – Csak hogy nagyjából lássam, ki hogy áll a matekkal...

Gabriel megdermedt.

– De pont a múlt héten írtunk dolgozatot! – nyavalygott Andy Cunningham, ide-oda hintázva a székén.

Így volt. Gabriel nem írta meg. Helyet cserélt Nickkel.

– Mrs. Anderson? – Taylor jelentkezett, negédes hangjából szinte csepegett a cukor. – Tudom, hogy ön új itt, meg minden, de Mr. Riley sohasem írat velünk röpdolgozatokat.

– Lehetséges, ám így hatékonyan felmérhetem, ki hol tart. Semmi hátrányotok sem lesz belőle – magyarázta Mrs. Anderson. – Csak a saját használatomra szánom, hogy lássam, mik az erősségeitek.

Gabriel a farmerébe törölte a tenyerét.

Ki kellene mennie a vécére, és egyszerűen nem visszajönni.

Hát, ez aztán elegáns megoldás lenne!

Mrs. Anderson minden padsor elé odalépett, és fénymásolt lapokat tett az első padra. Két lap, mindkét oldalára nyomtatott.

Gabriel mélyet lélegzett. Képes lesz rá!

Még ceruzája sem volt. Bedugta a kezét a hátizsákjába. Rágógumi. Kocsikulcs. Sárga kiemelőfilc. A tartalék öngyújtója – kísértést érzett, hogy a padjára kerüljön lapok ellen fordítsa.

Feltekintett a tizedikes lányra. Hat hete ült mellette, de fogalma sem volt, hogy hívhatják. A lány teljesen jellegtelen külseje sem segített. Szszínű barna haj laza copfba fogva, sima, szürke garbó, márkátlan farmer. Arcvonásai lágyak, zsengek, sminkmentesek voltak, és szemüveget viselt.

– Hé, okostojás! – szólította meg Gabriel. – Ki tudsz segíteni egy ceruzával?

A lány nem nézett fel.

– Hé! – ismételte Gabriel.

Csak nem elpirult ez a csaj? Akárhogy is legyen, nem nézett fel.

Gabriel ingerültsége fellobbant.

– Hé! – vakkant rá. – Van egy ceruzád, négyszemű? Mi vagy te, süket?

A lány Gabriel felé kapta a fejét.

– Nincs. És a nevem nem Négyszemű, se nem Okostojás – mégis felé lökött egy ceruzát, majd lehajolt, hogy kihalásson egyet magának is a hátizsákjából.

Gabriel a szemét forgatta, majd a papírra nézett.

1. kérdés. Váltsd át a következő fokokra: $5\pi/12$ radián.

Megint bele kellett törölnie a tenyerét a farmerjébe. Majd később visszatér erre.

2. kérdés. Ha $\sin x = \frac{1}{4}$ és x a II. kvadráns eleme, mennyi a pontos értéke a következőknek: $\sin 2x$ és $\cos 2x$?

Mi a lószar?

Ilyeneket kellett bámulnia nap mint nap, mégis még mindig úgy érezte, hogy kínaiul olvas.

Valami csattant.

A ceruzája. Megint eltört egyet!

Okostojás a fiú felé kapta a fejét. Ugyan mi lehetett a baja?

Gabriel visszameredt a papírjára. A helyettes tanár azt mondta, nem fog számítani, mégsem adhatott be teljesen üres dolgozatot.

Fogalma sem volt, mit fognak tenni, ha karó lesz. Mi van, ha újra kell írnia? Ha rájönnek, hogy Nick írt helyette dolgozatokat, biztos, hogy minden csapatból kirúgják.

Szólnak Michaelnek.

Csatt!

Most egy negyed ceruza maradt a kezében. A többiek figyelni kezdték.

Mély lélegzetet vett. Képes lesz rá!

Képes lesz!

Képes.

Odaszorította a ceruzacsonkot a papírhoz, és minden feladatot megkísérelt végigszámolni.

Élete leghosszabb harminc perce volt. Az utolsó háromhoz hozzá sem tudott fogni.

– Rendben, azt hiszem, ennyi idő elég lesz! – szólalt meg Mrs. Anderson.

Hála Istennek! A futballpálya többszöri körbefutásától nem fáradt el ennyire.

– Most pedig cseréljete a padtársatokkal az osztályozáshoz!

Gabriel felkapta a fejét.

A tizedikes lány már nyújtotta is felé a papírját – pillantásra sem méltatta Gabrielt. Elvette tőle, de nem adta oda a sajátját. A tesztek egymás mellett heverték, az egyik tiszta és tökéletesen rendezett volt, a másik pedig egyetlen totális káosz.

Okostojás felsóhajtott, és kinyújtotta a kezét Gabriel dolgozatáért. A saját padjára rántotta.

Gabriel a ceruzacsonk végét rágcsálta. Meg is szúrta vele az ajkát. Verekedést kezdhetne. Beküldenék az igazgatói irodába. Alan Hulster ült a balján: komplett idióta srác. Gabriel nem is bánta volna, ha behúzhat neki egyet.

– Hé!

Jobbra pillantott. A tizedikes lány őt bámulta összevont szemöldökkel. Megnyalta az ajkát.

– Ez mind rossz! – suttozta.

Nem mintha ezt mondani kellett volna. Gabriel visszanezett a lány dolgozatára. Mrs. Anderson egyesével felolvasta a válaszokat, és természetesen Okostojás mindent jól oldott meg.

Neve gyöngybetűkkel ott díszlett a papír tetején: *Layne Forrest*.

Hogy a pokolba lehet, hogy nem bírt megjegyezni egy olyan nevet, hogy Layne Forrest?

Most kellene behúznia egyet Hulsternek, mielőtt még előre kell adni a lapokat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hé! – suttogta Layne újra.

Gabriel ránézett:

– Mi van?

A lány kicsit megrezzent, majd tovább suttogott:

– Múlt héten kilencvenkét százalékos dolgozatot írtál! Láttam.

Persze hogy olyat írt. Száz százalékos is lehetett volna, de Nick általában vétett egy-két szándékos hibát.

Gabriel a lányra meredt, remélve, hogy megfutamíthatja:

– Igen? És?

Működött. A lány meghátrált, és visszanézett a papírára.

Ekkor viszont lassan megfordította a ceruzáját, és radírozni kezdett.

Finoman, művészien végezte, a ceruzája alig mozgott – tekintete pedig a terem elejére szegeződött.

Majd írni kezdett.

Mit csinál ez?

Gabriel nem tudta mire vélni. Mrs. Anderson kérte, hogy adják előre a dolgozatokat, és használják a fennmaradó időt tetszésük szerint – amíg ő átnézi mindet.

– Hé! – suttogta Gabriel.

Layne nem fordult felé, csak kivett egy vékony könyvet a hátizsákjából, és olvasni kezdett.

Gabriel Layne felé lökte a ceruzacsonkot. Eltalálta a karján.

A lány felsóhajtott, és ránézett.

– Most komolyan?

– Mit csináltál?

Layne megint elpirult. Visszanézett a könyvére. Olyan halkán beszélt, hogy Gabriel alig hallotta.